

Юрій ФОМІЧЕВ:

Наближається День міста Славутича. Як і інші свята за останній час, він буде в цьому році особливим. Тому й інтерв'ю з мером міста особливе, не схоже на формат звичайного класичного інтерв'ю.

— Юрію Кириловичу, я пропоную нам поговорити про життя, про Вас, про Ваші проблеми, про Ваші емоції, про Ваші почуття у форматі душевної розмови. Ви згодні?

— Із задоволенням. Насправді життя — це емоції. Те, що ми відчуваємо, і є наше життя. Із задоволенням готовий поспілкуватись, відповісти на всі Ваші запитання, і, повірте мені, ці відповіді будуть щирими.

— Дуже на це сподіваюсь. Що ж, давайте тоді почнемо здалеку. Наскільки я знаю, Ви живете в Славутичі не з моменту його заснування, а приїхали пізніше. Яким чином Ви потрапили сюди? Яке перше враження на Вас справив Славутич?

— У Славутич я вперше потрапив, коли був студентом у Києві в 1993 чи 1994 році. Це була подорож із другом, з яким я жив у одній кімнаті, він сам був із Славутича. А жити сюди я приїхав, бо одружився. Можу сказати, що одружився на Славутичі, я одружився на славутичанці, яка жила тут, батьки якої є енергетики, переїхали сюди ще 1987 року. Таким чином опинився в цьому місті, яке мене захопало в себе ще з першого приїзду студентом.

— Тобто Ви в прийми пішли у Славутичі?

— Так і було, це сталося понад 20 років тому. Тут у мене народився перший син, прожив все своє дитяче і підліткове життя, зараз другий і так далі.

— Давайте тоді далі рухатися по нашій літописній драбині. І я хочу перейти до доволі важкого періоду в житті нашої країни і кожного з нас — це 2013–2014 роки. На той момент Ви були представником Партії регіонів, очолювали, наскільки я знаю, фракцію в міській раді. Які були у Вас емоції, плани, сумніви, що Ви тоді відчували?

— Мабуть, цю історію треба розпочинати ще раніше. У Славутичі я почав працювати в державному органі, це було казначейство. Декілька

років попрацював і далі пішов у бізнес. І в Партію регіонів уже потрапив як бізнесмен, як людина, що мала власну справу в Славутичі, займалась у тому числі житлово-комунальним господарством, житловим фондом.

— Таке рішення було «обов'язалівкою» чи за особистим бажанням?

— Насправді тоді Партія регіонів у першу каденцію запрошувала до своїх рядів людей по об'яві в газеті. Я вирішив піти в міську раду, тим більше що житлово-комунальне господарство, обслуговування житлово-комунального фонду, спілкування з людьми десь близько до роботи депутата. І перша каденція Партії регіонів насправді була не найгіршою. Я повинен віддати належне цій структурі: щодо партійного будівництва вони, мабуть, були одні з найкращих. Це і побудова партії, і чіткі осередки на місцях з усією інфраструктурою. Але те, що відбулось у 2013–2014 роках, обурило не лише всю країну, але й добрий відсоток членів самої партії. Уже до цього були дуже неприємні процеси — податковий і моральний тиск. Мене часто запитували тоді: «Чому податкова має до тебе претензії — ти ж у Партії регіонів?» І я відповідав на це дуже просто: «Я відрізняюсь від усіх інших тому, що мені гавкати не можна». Вибачте за таку фразу, але саме так: ніхто не міг навіть поскаржитись, що в тебе є якісь проблеми з правоохоронними органами, тому що це твоя партія і керує.

Коли 2013 року почались події на Майдані, починаючи з того, що зробили зі студентами, а мій син у той час був студентом у Києві, для мене це було дуже боляче. Це була емоція, яка йшла зсередини. Якщо подивитись записи сесій, які відбувались у той час, там були суцільні емоції, там прагматизму було дуже мало. Це і сором, це і певна злість на те, що відбувається, що ти ще й причетний до цього, бо в тебе є партійний квиток цієї структури. Хоча ми ж розуміємо, що все відбу-

валось на найвищому рівні і керувався звідти. Але мені не соромно за людей, з якими я був тут, у Славутичі. Відверто може сказати, це були люди, яких поважали в місті. Коли втік президент — це взагалі був нонсенс. Ми вже до цього часу фактично припинили діяльність у Славутичі, переважна більшість вийшла з партії, тому що це було несумісно з моральними принципами тих людей, які були в славутицькому осередку. Так, це були емоції дуже важкі, але якщо ми кажемо про саму історію, то про неї треба буде поговорити трошки пізніше. Як кажуть фахівці, років через сімдесят, коли ми, усі ті, хто мали емоції щодо цього, уже підемо в інший світ, і тоді історики, фахівці зможуть дослідити та сказати, що ж відбувалось насправді з українським суспільством, з українською політикою і які були зовнішні впливи на Україну в той період були. Переконали, що й зараз вони продовжуються. Україна — дуже цікава і дуже багата країна по своєму потенціалу, а це означає, що просто нам не буде.

— Ну що ж, рухаємось далі у часі. Так змінилася ситуація, що по суті справа випадку привела Вас на посаду мера, бо Володимир Петрович Удовиченко мав обирати, чи залишитися у кріслі мера, чи, як кажуть, вибрати пенсійне крісло. Коли Вам озвучили, що Володимир Петрович їде — і Ви маєте стати виконуючим обов'язки мера міста, як Ви до цього поставились? Для Вас це було якоюсь несподіванкою, які тоді були відчуття?

— Знову ж таки треба відмотати назад історію, тому що все, мабуть, розпочалося на цьому шляху. Я навіть тоді ще не усвідомлював, коли мені запропонували йти до Державної академії при Президентові України, академії державного управління. З того періоду почалося бачення місцевого самоврядування, взагалі якоїсь державної служби. Я не планував абсолютно йти в державну службу чи міську владу, але мені було цікаво навчатись, вивчати, що таке держава, як вона працює, які процеси відбуваються та як ними керувати. І коли настав той період, про який Ви сказали, Володимир Петрович Удовиченко запропонував мені стати секретарем міської ради, для того щоб бути виконуючим обов'язки мера. У мене, по суті, вибору великого не було: я вже погодився на навчання в академії, а тепер казати, що мені це нецікаво, було б неправильно. Це було несподівано, але я розумів: якщо пішов цим шляхом, то треба йти далі, треба спробувати і подивитись, що з цього вийде, наскільки готовий до цього. Мені це було справді цікаво: міське господарство, управління державою — це дуже відповідальні напрямки, але дуже цікаві.

— Тобто цікавість була Вашою мотивацією, щоб погодитись?

— Я заховався в Славутич з першого погляду, і це кохання продовжується до сьогоднішнього дня. І бажання щось зробити для міста — це шанс для тебе проявити себе і зробити життя людей трошки краще. Мотивація була більше в тому, щоб продовжити те, чим ти займався на рівні невеличкого регіону в місті, на все місто.

— При цьому Ви розуміли, що втрачаєте свій бізнес, який по закону повинні були залишити. Не було сумнівів щодо того, щоб залишити вже налагоджену систему?

— Якщо відверто, то по факту фірма залишилася на дружині — вона юридична особа і є її господарем і директором. Раніше у нас був посильний дохід у вигляді орендних відносин з компанією «Новарка». Сьогодні — від фірм, які винаймають невелику частину офісів. Це дало нам можливість жити спокійно, розуміючи, що в нас є цей запас міцності, ресурсів, який дозволяє жити далі. Якщо Ви кажете про бізнес будівельний, то тут була категорична позиція. Один відомий керівник дуже чітко охарактеризував бізнес, яким я займався. Це «Бізнес імені Фомічева». Такого масштабу структура не може працювати без людини, яка її заснувала, це не транснаціональна корпорація, яка набирає керівників, потім їх звільняє. Я маю на увазі будівельну галузь (обслуговування житлового фонду, від якого я відмовився ще раніше), і цей бізнес закінчився з тим, як я перестав з ним працювати, і це була принципова позиція саме з точки зору моралі. Я не можу лобювати свій власний бізнес на посаді мера, підряди будівельні чи щось інше, це було б нечесно. Тому фірма існує, вона живе, але вона отримує посильний дохід від передачі в оренду тих об'єктів нерухомості, які вже були сформовані на початку моєї каденції саме в міській раді.

— Тобто будівельними роботами Ви зараз уже не займаєтесь? Маю на увазі Вашу фірму.

— Ні, абсолютно не займаємось. Якщо подивитись у декларацію, то можна побачити, що обороти в цій фірмі зменшилися у разів 20 порівняно з тим, що було у 2014–2015 роках, коли я починав свою роботу на посаді мера.

— Якийсь час Ви виконували обов'язки мера і потім мали брати участь у передвборчій агітації, щоб офіційно стати мером міста. Наскільки я пам'ятаю, в агітації Ви не брали участі, не вкладали гроші в рекламу, не було активного піару. За рахунок чого, вважаєте, Ви перемогли на виборах?

— Я вважаю, що завдання для мене на посаді виконуючого обов'язки, і навіть на початку каденції вже міського голови, було дуже непросте — утримати місто. По-перше, жителі міста звикли до 25 років керування однією людиною, до якої всі звикли, на яку всі завжди сподівались, розраховували. А тут нема Удовиченка. Як Славутич без Удовиченка? Крім того, уже завершилися міжнародні проекти, уже «Новарка» була в стадії завершення будівництва, ми розуміли, що далі краще точно не буде. Думаю, я дав славутичанам впевненість, що нічого поганого не відбувається, що місто живе, усе функціонує, ми забезпечуємо послуги та утримання всієї інфраструктури. Усе залишилося точно не гірше, ніж було пів року назад. Це дало мені можливість отримати довіру славутичан і на майбутній період, саме на роботу мера. Перші роки цієї каденції були пов'язані саме з тим, щоб місто утримувати не гірше, ніж воно було, і розуміти ринок розвитку, куди рухатися далі. Славутич потребує стабільності. Найголовніше питання для нас усіх: «Що буде завтра?» Ми хочемо стабільності, тому стабільність — це головний фактор, який допоміг мені стати міським головою саме в цю каденцію і в ті вибори 2015 року.

— Коли Ви посіли крісло мера, то треба було зібрати навколо себе людей, яким Ви довіряєте, скажемо так, «своїх людей», і всі Ваші призначення були в тіх чи

іншій мірі логічні. Щодо призначення секретарем міської ради Володимира Борисова Ви говорили, що він посів друге місце на виборах, відповідно, люди йому довіряють і Вам хочеться таку людину мати біля себе. Через якийсь час, я думаю, стало зрозуміло, що це людина з дуже чіткою життєвою позицією і з ним буває важко домовитися. Чи були періоди, коли Ви пожалкували про таке призначення?

— Ви абсолютно праві, призначення було пов'язано з дуже простими речами: людина балотувалась на посаду міського голови, отримала частину довіри славутичан. Розумію, що посада секретаря міської ради — політична, але справді сподівався на співпрацю, яка б дала більше результату для Славутича, і переконали, що це можна було б зробити, якби співпраця була трошки іншою. Чи жалкував за цим? Упевнений, що не варто жалкувати взагалі за якимись речами: ти вже це зробив і можеш виправити щось тільки на майбутнє, але не на минуле. Тому тут немає речей, про які я б сказав, що жалкую, це відбулось абсолютно свідомо. На жаль, цієї співпраці в повному обсязі не відбулось, але якихось емоцій, щоб щось переписав в цій історії, точно немає. Я отримав досвід, який треба враховувати в майбутньому.

— Коли Ви приступили до роботи мера, то система місцевого самоврядування вже працювала як єдиний механізм. Вам довелося щось переробляти на свій лад чи ламати? Бо одна справа — керувати Володимиром Петровичем, інша справа — прийшли Ви.

— Принцип «нового віника» ніхто не відміняв. По-перше, частина людей звільнилася, коли пішов Володимир Петрович. Тобто певна кількість людей була замінена через об'єктивні речі. А те, що механізм треба змінювати, то його треба змінювати постійно. Як тільки ти зупиняєшся і кажеш: «Все, от тепер все ідеально, все працює» — це означає, що ти закінчив своє керівництво, що ти не маєш розвитку. Світ змінюється навколо нас, найпростіше — змінюються технології, треба встигати за технологіями. А ще Україна з нестабільною політичною ситуацією, з тим, що відбувається в різних сферах — енергетиці, житлово-комунальному господарстві. Усе це потребує зміни всередині міста, самої інфраструктури. Тому зміни відбуваються постійно.

— Можна конкретно: що змінили Ви?

— Я багато що повинен був змінювати вже наздоганяючи. Ми отримали житлово-комунальне господарство з шаленими боргами за газ, об'єктивними боргами. За газ треба було платити, і ми це відчули, коли нам відрізали трубу. Все це спонукало до швидких змін для того, щоб місту було комфортніше. Далі треба було змінювати саму систему ухвалення рішень. Дуже яскравий і показовий момент — це «Бюджет участі», залучення громадян до прийняття рішень. Ця партисипативна демократія, сучасний тренд Європи — ми його підхопили і розвиваємо у Славутичі. Активні славутичани пропонують проекти, не такі активні — обирають ці проекти, ті, хто геть пасивні, навіть не хочуть голосувати. А споживальницький підхід відображає життя суспільства в цілому. Ми так звикли, за нас потурбуються — а вже ніхто не потурбується, тому що ми не в тренді. 2014 рік, АТО, усі події з Кримом, на Сході — і вже чорнобильці віді-

Славутич повинен бути в тренді!

йшли на інший план, уже державі не до чорнобильців. І ми повинні розуміти, що ми самі про себе маємо турбуватися. Але найголовніше – це зміна свідомості людей. Ми повинні розуміти, що ми – ГРОМАДА, і тоді ми можемо сподіватись на розвиток.

– Коли Володимир Петрович керував містом, була міцна централізація влади. З Вашим приходом, я дивлюсь, багато систем почали автономно працювати. Чи є зараз у міській владі структури, яким Ви можете довіряти? Навіть якщо Ви вийдете на пів року кудись, вони будуть працювати як годинник, а деякі, Ви чітко знаєте, мають потребу у Вашому піклуванні?

– Концепція одноосібного керування в сучасному менеджменті відходить на другий план. Сьогодні формуються команди, які обмінюються думками, ухвалюють спільні рішення, – це сьогоднішній тренд, і до цього треба намагатися рухатись. Якщо ми кажемо про інституції, які працюють у Славутичі, кому можна довіряти, кому не можна, – хотілось би довіряти всім, але так не буває і ніколи не буде. Якщо когось виділяти, мені здається, нам вдалось зробити одну класну інституцію – центр адміністративних послуг, у якому дуже класний механізм, який злагоджено працює. А візьмемо, наприклад, таку сферу, як пожежна безпека. Для того щоб виконати всі нормативи пожежної безпеки в Славутичі, нам треба щонайменше 35 мільйонів гривень. Це нереальні гроші, ми розуміємо, що цю частину не зробимо. Так само, як і не зможемо полагодити всі дороги – теж шалений ресурс. Вимагати стовідсоткової роботи від цих напрямків – це нереально. Не можна когось виділити, що працює краще. Для цього, мабуть, і є міський голова, який відслідковує, координує і вносить певні корективи, навіть кадри. Коли хтось не впорається зі своєю роботою, він повинен звільнити місце і надати його іншому, хто запропонує кращий рівень управління.

– Як Ви це, до речі, робите? Вам спокійно вдається звільняти, змінювати людей чи згнітвши серце?

– Звільнити людину дуже важко, найважче в житті, коли ти даєш людині негативну емоцію. Хоча фахівці кажуть, що людей треба звільняти швидко, а набирати на роботу дуже повільно, аналізуючи, розуміючи, що ця людина повинна відповідати певним критеріям, і не лише професійним, а й людським.

– Зі сторони дивлячись на структури, які працюють у Славутичі, я б у плані ефективності та стратегічного розвитку міста виділила Агентство регіонального розвитку. На мій погляд, це агентство допомагає Славутичу розвиватися як культурному центру. Вас влаштує розвиток Славутича як культурної столиці? Чи Вам би хотілося, щоб у місті розвивалися й ІТ-технології, і виробництво?

– Мені здається, що всі креативні заходи, які відбуваються в Славутичі, – на першому плані. Ми бачимо заходи, різні локації, відвідуємо їх, приходимо на концерти, фуд-корт. Це все показове, це на виду, але ми не бачимо тих речей, які відбуваються в індустрії, ІТ-технологіях. Але виробництва в Славутичі є. Ми їх не бачимо, тому що вони займаються експортом своєї продукції за межі міста. Як приклад, сучасні миючі засоби, про які ми нічого не чули, поки не поча-

лись карантинні обмеження і не виникла потреба в дезінфікуючих засобах. Але про роботу цього підприємства у Славутичі ніхто навіть не здогадувався. Сьогодні я з гордістю можу сказати, що у нас базальтові технології почали працювати. Ноухау – найтонша у світі базальтова нитка сьогодні виробляється у Славутичі! Вони три роки впроваджували цей проєкт і врешті запрацювали. Знову ж такі «Політара» – фірма, яка займається виготовленням паперової тари. Фірму «Влад» – швейне виробництво – більше знають у місті, бо ми ще і споживачі їх продукції. Але це ж і експорт Славутича – експорт у велику торговельну мережу «Ашан». Нам сьогодні треба вирощувати місцевого інвестора, залучати. Думаю, бізнес-парк, який ми зараз будемо, – це такий інструмент, який нам дасть цю можливість. Якщо ми кажемо, скільки зовнішніх інвестицій в інфраструктуру міста ми залучили з грантових, державних, обласних програм, тобто зовнішніх послуг, думаю, це достатньо непогана сума. Ми зробили термосонацію дитячого садка, другої та четвертої шкіл, замінили всі вікна в освітній інфраструктурі, бізнес-парк, і так можна перелічувати по дрібних проєктах. Навіть «Мала культурна столиця України» – це не просто титул, це ще й 10,5 мільйона грантових коштів на наступний рік на ці заходи. Ми виграємо конкурси, отримуємо фінансування і залучаємо в Славутич фінансові потоки, коли приїждять люди та витрачають кошти вже в нашому місті. Вони дивляться на Славутич, а деякі з них залишаються тут жити. Це, мабуть, найважливіше завдання – продати Славутич, продати для тих, хто готовий сюди приїхати.

– До речі, я Вас слухаю, і в деякій мірі дивно: багато хто боїться зараз інвестувати в економіку України через нестабільну політичну ситуацію, а тут, як Ви кажете, досить серйозні фінансові потоки входять у Славутич.

– Це справді немалі кошти. Приклад – перший в Україні муніципальний енергокооператив «Сонячне місто», учасниками якого ми є. Якщо подивитись, хто інвестував у «Сонячне місто» в Славутичі (як каже його керівник Андрій Зінченко, «якщо я зберу всіх своїх інвесторів, то в цій країні багато питань зможу вирішити»), то там і заступники міністра, і голова фонду енергоефективності, і дуже багато поважних людей. Для них це – іміджева складова. Це навіть не бізнес і не інвестиція – це певна філософія. І це теж варто уваги, бо люди проголосували за Славутич своїми коштами. Але найважливіші інвестиції все ж таки внутрішні. Коли внутрішній підприємець вкладає кошти в розвиток, його треба максимально підтримувати, бо це найнадійніший інвестор, він нікуди звідси не поїде, він вклав кошти у своєму рідному місті і буде працювати далі.

– Періодично на різних сумнівних інтернет-ресурсах я зустрічаю «викривальні» статті на Вашу адресу. Вони, на мій погляд, мають замовний характер. Цікаво, чи знаєте Ви, хто є замовником і які дії, на Ваш погляд, підштовхнули Ваших конкурентів вдатися до таких методів?

– Мені здається, що це культура політичної боротьби в Україні взагалі. Коли ми кажемо про політичну нестабільність, то це її частина. Будь-хто може кинути інформацію, знаючи, що покараний він за це не буде. Прикро, що люди інколи на це реагують. Тут важливо, щоб ми всі

були свідомими, щоб аналіз виконували. Тому що всі дані щодо мене є у відкритих джерелах – будь ласка, проаналізуйте, правду пише той або інший ресурс чи ні. Більшою мірою це пов'язано з тим, що є охочі фінансувати такі речі, скоріш за все політичні опоненти, які планують у політичній боротьбі перемагати в майбутньому. Абсолютно спокійно до цього ставлюсь, розумію, що сьогодні це реалії України. Є ті, хто замовляє, маючи якісь плани на майбутнє, розуміючи, що таким чином вони зменшують рейтинг того чи іншого політика, того чи іншого мера міста. Тут ми цього теж заборонити не можемо. Сьогодні інформаційний простір переповнений маніпуляціями, і нам дуже важко з'ясувати, де правда, а де неправда. Правда завжди посередині між абсолютним позитивом і абсолютним негативом. Я цього не боюсь, а боротись з цим дуже просто: роби свою справу якісно, щиро – і тоді це принесе тобі успіх.

– Тобто Ви сприймаєте це як політичний чорний піар і, відповідно, розумієте: конкуренти припускають, що Ви будете балотуватися на наступних виборах на посаду мера міста. Це так? Ви збираєтеся це робити?

– Посада мера – це не є сама ціль, це інструмент. Посада керівника, посада міського голови, президента країни або іншого посадовця – це інструмент, який ти можеш використати або якісно, або неякісно. Якщо ти хочеш мати цей інструмент, ти повинен його отримувати або боротись за нього. Мені цей інструмент подобається, я розумію, що цей інструмент дозволяє реалізувати певну стратегію для Славутича. Головна мотивація – це сам Славутич. Це моє місто, я тут відбувся як людина, тут моя сім'я, тут мої діти, і я хочу, щоб воно розвивалось. Звісно, інструмент міського голови дає мені можливість розвивати його. Але не можна йти на посаду міського голови одноосібно. Ти повинен мати команду однодумців, мати команду підтримки, яка розділяє твою стратегію, розділяє твоє бачення розвитку міста на наступні роки. Сьогодні нам треба переозавантажитись, і навіть в напрямку індустрії. Чорнобильська зона повинна розвиватись, її треба освоювати не просто знанням з експлуатації. Це потужний механізм, який може давати набагато більше, ніж сьогодні є. Це і поводження з відпрацьованим ядерним паливом – сховище, яке будується у Чорнобильській зоні, це і альтернативна енергетика. Славутич тут повинен бути на передовій, ми не повинні втрачати позиції, так само як і розвивати культурні речі в місті, креативні індустрії. А взагалі моя мрія – це місто-університет, місто науки, місто освіти, ІТ-галузі, тобто ті речі, які мають інтелектуальну складову. І якщо буде таке бачення у команди і буде підтримка, то буду задоволений цим. Як буде далі, побачимо, дочекаємось виборів, побачимо, що скажуть славутичани. Але таке бажання залишається.

– Я Вас зараз слухаю, і в голові вимальовується інфографіка: різні міські структури, відповідальні за різну роботу, а в центрі знаходиться міський голова, який керує. Але в чому конкретно полягає його завдання? Можна по пунктах?

– Щоб відповісти, скористаюся думками Володимира Петровича (він для мене філософ): «Головна політика міського голови – це «каналізація». Каналізація як сфера соціальних послуг, як сфера послуг для

населення в цілому: комфортність життя, якість життя цих людей». Але для Славутича, для міста монопрофільного, яке пережило закриття Чорнобильської станції – містоворюючого підприємства. Тому в нас немає достатньої кількості робочих місць, немає прибутку від станції, і ми повинні шукати шляхи перенародження. Ми повинні бути постійно на слуху. Звання «Культурна столиця України», «Найспроможніша громада 2019 року» серед 1321 громади не дають можливості забути про Славутич. Наше місто завжди повинно бути в топі, у перших місцях, у найкращих місцях, залучати найновіші технології в управлінні розвитку громади. І для цього міський голова повинен працювати. Навіть не стільки заради каналізації, вона повинна працювати сама, а зовнішня політика – це більше робота міського голови. І найважливіше для міста, міської влади – це питання репутації. Інвестор іде в першу чергу туди, де є репутація міської влади. Інвестиції в Славутич можна залучити, тільки тримаючи в тонусі всю Україну, що ми такі є, про нас не можна забувати. У нас дуже малий внутрішній ринок, ми не є самодостатні споживачі того, що виробляємо у Славутичі. Тому важливий експорт, залучення фінансових пакетів – інакше Славутич забудуть.

– У Вас нещодавно народилася дитинка, щиро Вас вітаю, тому що сама мама і розумію, яке це щастя. Але тим не менш я прекрасно розумію, що коли з'являються маленькі діти, то всі плани коректуються під них. Звичайно, переважно це стосується мам, але тато теж не залишається в стороні. Чи відбулись якісь корективи у Ваших особистих і робочих планах після народження дитини? Якщо не секрет, розкажіть, хто народився, де народжували.

– Це не секрет, я просто цього не афішую, не викладаю в соціальних мережах якісь сімейні події, тому що вважаю, що це особисте життя. Народилась донька. Народжували в Чернігові, у перинатальному центрі. Велика подяка лікарям за те, що ми маємо таку красуню. Чи скорегувалися плани? Звичайно, так. Ти по-іншому дивишся на світ, коли в тебе

з'являється, особливо в такому віці, маленька дитина, розумієш, що насправді це те, заради чого ти живеш. Взагалі сенс життя – це діти. Ми повинні це розуміти, і хто б що не казав, нема нічого важливішого за дітей у цьому світі. Я кажу дуже просто: у мене на найближчі сімнадцять років, окрім Славутича, немає планів. Тому що кращого міста, ніж Славутич, щоб рости дітям, немає. Такої інфраструктури і можливостей, які мають діти в Славутичі, точно немає ніде. Тому сподіваюсь, що моя донька буде випускницею славутицького навчального закладу, а далі вже як доля складеться.

– Дуже вдячна Вам, що ми змогли поговорити. Вітаю з прийдешнім Днем міста, сподіваюсь, що все озвучене Вами сьогодні – і провітання, і розвиток Славутича – не за горами.

– Дякую. День міста цього року буде особливим, незважаючи на те, що ми переносимо зачорнобильські заходи на осінь, бо не хочемо втрачати нашу традицію – славутицьку ходу на День міста. Ми її проведемо на «Золоту осінь Славутича». А цей День міста весь буде в онлайні: телемарафон, багато конкурсів і навіть квести. Справді, ми живемо зараз в особливий період, навіть є такий жарг: «Коли користуєшся машиною часу, не натискай 2020 рік». Дуже непросто все в цьому році, але ми повинні розуміти, що суспільство повинно рухатись далі. На сьогодні ми вже маємо певне ослаблення карантину і розуміння, що з цим можна жити. Ми повинні змінити своє ставлення до життя, до особистої гігієни, мити руки, користуватись дезінфікуючими засобами, але розуміти, що життя в онлайні також є. Сподіваюсь, День міста в онлайні також буде цікавим. Як створити собі свято без шашлику, без сцени, концерту? Чи можливе свято без усіх цих речей, у душі, у твоїх відчуттях? Ми з Вами розпочали з емоцій. І ми будемо намагатись дати цю емоцію через онлайн, але все залежить від кожного з нас: яка буде наша емоція, яке буде наше життя, яке буде наше місто Славутич? Тільки ми керуємо цим процесом!

Розмовляла Людмила БОГУН